

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci
žalobce: K. H., bytem X, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2016, č. j. 10290-2/2016-900000-304.7, sp. zn. 103574/2015-610000-12,

t a k t o:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2016, č. j. 10290-2/2016-900000-304.7, sp. zn. 103574/2015-610000-12, a rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 6. 1. 2016, č. j. 1748/2016-610000-12, sp. zn. 103574/2015-610000-12, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku **11.228 Kč**, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 6. 1. 2016, č. j. 1748/2015-610000-12, spis. zn. 103574/2015-610000-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce

uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kterého se dopustil z nevědomé nedbalosti tím, že v rozporu s povinností danou ustanovením § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích dne 5. 6. 2015 v době od cca 00:05 hodin do cca 00:20 hodin jako řidič užil zpoplatněnou pozemní komunikaci R1 minimálně v úseku nájezdu na R1 – Exit 15 (Lochkov) až Exit 3 (Vestec) ve směru na dálnici D1, aniž by byl uhrazen časový poplatek, a dále byl žalobce uznán vinným z úmyslného spáchání přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že v rozporu s povinností danou ustanovením § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích dne 5. 6. 2015 v době od cca 00:05 hodou do cca 00:20 hodin užil zpoplatněnou pozemní komunikaci R1, a to prokazatelně minimálně v úseku nájezdu na R1 – Exit 3 (Vestec) až exit 82 (Jesenice) ve směru na dálnici D1, aniž by uhradil časový poplatek za užití vozidla v systému časového zpoplatnění. Za spáchání obou přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl několik námitek označených: problematika skutku, totožnost skutku, společné řízení, nezahájení řízení, nesprávné vymezení přestupků, nesrozumitelnost místa přestupku, absentující právní kvalifikace, chybějící znaky skutkové podstaty, nesrozumitelnost doby spáchání přestupku, objektivní stránka přestupku, důkaz získaný v rozporu s právními předpisy, zavinění, nezohlednění zákonných kritérií při stanovení výše pokuty, samotná výměra pokuty, neposkytnutí informací o oprávněných úředních osobách.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, má vzhledem k předchozí pasivitě žalobce v průběhu správního řízení za to, že námitky uplatněné poprvé až v žalobě by měly být pro rozhodování soudu *bezpredmetnými*. Uvedl také úvahu, že byly ve správním řízení projednány dva přestupky dle zákona o pozemních komunikacích a byla za ně uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč a s ohledem na tuto relativní nezávažnost přestupku a relativní mírnost sankce je nutno nahlížet volněji na dodržování zákonných standardů správních rozhodnutí.

Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) z předloženého správního spisu zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Pohotovostní motorizovaná jednotka, 3. oddělení, 2. skupina zaslala celnímu úřadu materiál obsahující úřední záznam, oznámení o přestupku sepsané na místě kontroly, fotodokumentaci čítající 4 fotografie.

V úředním záznamu ze dne 5. 6. 2015 je uvedeno, že téhož dne v brzkých ranních hodinách si hlídka ve složení pprap. V. Š. a pprap. D. Č. na stanovišti pod Lochkovským tunelem povšimla vozidla neopatřeného dálničním kupónem. Hlídka vozidlo dostihla 5. 6. 2015 v 00:10 hodin. Bylo zjištěno, že ve vozidle se nachází pouze žalobce, který předložil řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a občanský průkaz. Na dotaz hlídky, proč nemá dálniční kupón, žalobce uvedl, že cestou nebylo možné ho koupit, ale odmítl sdělit, odkud jede. Na dotaz, zda je osvobozen od zpoplatnění uvedl, že není. Žalobce odmítl zaplatit blokovou pokutu a požádal o správní řízení ve věci. Poté byl žalobce poučen, že jakmile to bude možné, je povinen opustit zpoplatněnou komunikaci, a to na sjezdu – Vestec. Poté žalobce pokračoval v jízdě. Po provedení potřebných úkonů

hlídka pokračovala dále po R1, na konci Cholupického tunelu dostihla kontrolované vozidlo. Vzhledem k arogantnímu chování žalobce při předchozím zastavení nebylo bezdůvodné se domnívat, že řidič neuposlechne pokynu policistů a bude pokračovat v jízdě po zpoplatněné komunikaci. O chvíli později žalobce minul sjezd Vestec a pokračoval v jízdě po R1 směrem k D1. Hlídka dostihla žalobce v 00:20 hodin na Pražském okruhu, 2 km směrem na D1. Žalobci bylo sděleno, že přestupek bude oznámen příslušnému správnímu orgánu. Žalobce k tomu uvedl, že lokalitu nezná, že nikde nebylo možné dálniční kupón koupit a že po silnici pro motorová vozidla bude nadále pokračovat. Dále ještě poznamenal, že policie má pomáhat a chránit a nikoli *buzerovat* bezúhonné občany. Žalobce byl policisty opět vyzván k opuštění zpoplatněného úseku na sjezdu – Jesenice.

Policejní hlídka na místě kontroly pořídila také fotodokumentaci čítající 4 fotografie, z toho 2 fotografie při první kontrole a 2 fotografie při druhé kontrole. Všechny zachycují přední sklo, na kterém není vylepen dálniční kupón.

V oznámení o přestupku je uvedeno, že žalobce je podezřelý ze spáchání přestupku tím, že dne 5. 6. 2015 nejméně v čase 00:10 až 00:20 v ulici Pražský okruh (R1), směr D1, Praha 4 a 5, nejdříve v úseku Lochkov – Zbraslav a poté v úseku Vestec – Jesenice, užil zpoplatněnou pozemní komunikaci, aniž by uhradil časový poplatek.

Žalobci byl doručen příkaz ze dne 17. 8. 2015, č. j. 103574-2/2015-6100000-12, kterým mu byla uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč za spáchání přestupku dle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Jednání bylo ve výroku vymezeno takto: „*Protiprávního jednání se obviněný z přestupku dopustil tím, že dne 5. 6. 2015 v době od cca 00:05 hodin do cca 00:20 hod užil zpoplatněnou pozemní komunikaci R1 a to prokazatelně minimálně v úseku nájezdu na R1 - Exit 15 (Lochkov) až Exit 82 (Jesenice) ve směru na dálnici D1, jejíž užívání je dáno ustanovením § 20 zákona o pozemních komunikacích.*“

Proti příkazu podal odpor Ing. M. J. elektronickou formou bez uznávaného elektronického podpisu a poté jej pátý den doplnil.

Celní úřad vyzval žalobce k předložení podepsané plné moci a usnesením ze dne 8. 9. 2015 mu k tomu určil lhůtu pěti dnů od dne doručení. Žalobce plnou moc doručil celnímu úřadu dne 16. 9. 2015.

Celní úřad písemností ze dne 7. 10. 2015 nařídil ústní jednání na 9. 11. 2015. Celní úřad předvolal jako svědka zasahujícího příslušníka policie pprap. V. Š. Celní úřad změnil datum ústního jednání písemností ze dne 16. 10. 2015 na den 16. 12. 2015. Z důvodu omluvy pprap. V. Š. bylo ústní jednání přeloženo na den 17. 12. 2015.

Ústního jednání dne 17. 12. 2015 se zástupce žalobce, ani žalobce bez omluvy nezúčastnili. Při ústním jednání byl vyslechnut pprap. V. Š., který vypověděl skutkový děj tak, jak byl zaznamenán v úředním záznamu a v oznámení o přestupku sepsaném na místě. Doplnil ještě, že žalobce uvedl, že jel odněkud z Karlových Varů a jel někam k Pardubicím. Po první kontrole, při které byl žalobce poučen o tom, že musí opustit zpoplatněnou komunikaci, policisté vozidlo sledovali. Poté, co zjistili, že vozidlo minulo sjezd na Zbraslav a poté i na Vestec, opět ho zastavili. Celní úřad dále provedl dokazování čtením listin oznámení přestupku, úředního záznamu a fotografické dokumentace.

Celní úřad usnesením ze dne 17. 12. 2015 stanovil žalobci lhůtu 5 dnů k vyjádření se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Usnesení bylo doručeno zástupci žalobce dne 27. 12. 2015.

Rozhodnutím celního úřadu ze dne 6. 1. 2016 byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč za spáchání přestupku dle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, a to z nedbalosti nevědomé, kdy se protiprávního jednání žalobce dopustil tím, že dne 5. 6. 2015 v době od cca 00:05 hodin do cca 00:20 hod užil zpoplatněnou pozemní komunikaci R1 a to prokazatelně minimálně v úseku nájezdu na R1 - Exit 15 (Lochkov) až Exit 3 (Vestec) ve směru na dálnici D1, aniž by uhradil časový poplatek za užití vozidla v systému časového zpoplatnění a za úmyslné spáchání přestupku dle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že dne 5. 6. 2015 v době od cca 00:05 hodin do cca 00:20 hod užil zpoplatněnou pozemní komunikaci R1, a to prokazatelně minimálně v úseku nájezdu na R1 - Exit 3 (Vestec) až exit 82 (Jesenice) ve směru na dálnici D1, aniž by uhradil časový poplatek za užití vozidla v systému časového zpoplatnění.

Zástupce žalobce podal proti rozhodnutí celního úřadu blanketní odvolání v elektronické podobě bez uznávaného elektronického podpisu, ve kterém rovněž požádal o zaslání kopie spisu či alespoň jeho podstatných částí, dále požádal o sdělení oprávněných úředních osob z odvolacího orgánu, aby mohl namítat jejich podjatost, a uvedl, že odvolání bude doplněno v zákonné lhůtě. Pátý den zástupce žalobce zaslal podání stejného znění, ale doplněné o uznávaný elektronický podpis.

Celní úřad vyzval žalobce k doplnění odvolání a usnesením ze dne 9. 2. 2016 mu k tomu určil lhůtu 5 dnů od dne doručení usnesení.

Písemností ze dne 9. 2. 2016 celní úřad sdělil žalobci, že fotokopie listin spisového materiálu si může pořídit v budově celního úřadu.

Žalovaný dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu rozhodnutí celního úřadu změnil tak, že ve výroku slova „ve společném řízení v souladu s ust. § 57 správního řádu“ nahradil slovy „ve společném řízení v souladu s ust. § 57 zákona o přestupcích“ a ve zbytku rozhodnutí celního úřadu potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno zástupci žalobce dne 8. 4. 2016. Žaloba byla doručena soudu dne 8. 6. 2016. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Žalobce již v žalobě vyjádřil souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání. Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Soud proto přistoupil k rozhodnutí věci bez nařízení jednání.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předně soud konstatuje, že skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71). Soud tak nemohl shledat námitky žalobce bezpředmětnými, jak navrhl žalovaný ve vyjádření k žalobě.

Žalobce v žalobě namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí celního úřadu i rozhodnutí žalovaného, a to absenci odůvodnění některých znaků skutkové podstaty přestupku, nepřezkoumatelnost úvahy žalovaného, že „*dopravní značení R1 označuje tuto komunikaci v úseku mezi exity 26 – 762 jako silnici pro motorová vozidla*“, odkaz žalovaného na neexistující přílohu č. 3 vyhlášky č. 306/2015 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem, ve znění pozdějších předpisů, úvahu celního úřadu, že žalobce se dopustil přestupku úmyslně i neúmyslně, absenci úvahy o formě úmyslu a nepřezkoumatelné odůvodnění výše pokuty. Soud k těmto námitkám uvádí, že se vztahují k dílčím částem odůvodnění celního úřadu, popř. rozhodnutí žalovaného, nikoli k rozhodnutí jako celku, proto jejich vypořádání soud nepředřadil před vypořádání zásadní námitky označené „*problematika skutku*“, ke které uvažil takto:

Žalobce namítl, že v příkazu byl skutek, vymezen pouze jako jeden přestupek jízdy v době 00:05 až 00:20 v úseku nájezdu na R 1 - Exit 15 Lochkov až Exit 82 Jesenice, v písemnosti o nařízení ústního jednání byl skutek vymezen též jako jízda v úseku nájezdu na R1 – Exit 15 (Lochkov) až Exit 82 (Jesenice), ale v rozhodnutí celního úřadu byl skutek vymezen jako dva přestupky, a to jízda v době 00:05 až 00:20 v úseku nájezdu na R1 – Exit 15 (Lochkov) až Exit 3 (Vestec) s formou zavinění z nedbalosti nevědomé a jízda v době 00:05 až 00:20 v úseku nájezdu na R1 – Exit 3 (Vestec) až exit 82 (Jesenice). Žalobce spatřuje v rozdílném vymezení porušení několika procesních pravidel. Nebyla dodržena totožnost skutku. Liší se tak počet skutků, pro který bylo řízení zahájeno a pro který bylo řízení skončeno, k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 – 541, a ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 266/2014 – 41, a na Závěr č. 62 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 26. 11. 2007. Žalobce nebyl vyrozuměn o rozšíření, resp. zahájení a následném spojení řízení. Vzhledem k tomu, že nebylo zahájeno řízení pro dva přestupky, nýbrž jen pro jeden přestupek, který ale není totožný ani s jedním z přestupků vymezených v rozhodnutí celního úřadu, lze dovodit, že nebylo řádně zahájeno řízení ani o jednom z přestupků. Přestupky jsou vymezeny nesprávně i místem spáchání. Nesouhlasí s tím, že „první přestupek“ byl páchan na úseku od Exitu 15 k Exitu 3 (Vestec), když byl zastaven na 9,5 km, tedy před Exitem 10 (Zbraslav), a zde mu bylo sděleno podezření ze spáchání přestupku dle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Tímto tedy došlo k přerušení pokračování v přestupku, jak ostatně vzaly správní orgány za zjištěné. Správní orgány tuto skutečnost nezohlednily při koncipování výroku (resp. jeho přezkumu v případě žalovaného), neboť by tak musely dospět k závěru, že „první přestupek“ byl spáchán toliko v úseku od Exitu 15 do místa první silniční kontroly (tj. 9,5 km), a dále, že druhý přestupek byl spáchán v úseku od Exitu 10 k Exitu 82. Žalobci je rovněž kladeno za vinu jednání, které nebylo protiprávní, neboť pokud svědek vypověděl, že policisté žalobci umožnili pokračovat v jízdě s tím, že musí na nejbližším možném místě z R1 sjet (tj. na Exitu 10), nebylo jeho jednání spočívající v jízdě od místa silniční kontroly po Exit 10 protiprávní (byla zde okolnost vylučující protiprávnost, a totiž svolení kompetentního příslušníka ozbrojeného bezpečnostního sboru). Žalobce byl tedy mj. uznán vinným ze spáchání skutku, které z části není přestupkem.

Žalovaný k této námitce zopakoval vymezení skutku/skutků v jednotlivých písemnostech celního úřadu v průběhu správního řízení. Uvedl, že v prvoinstančním rozhodnutí je skutek, bez ohledu na jeho právní kvalifikaci, popsán implicitně shodně, tedy jako jízda v době od cca 00:05 hodin do cca 00:20 hod mezi Exitem 15 (Lochkov) a Exitem 82 (Jesenice) ve směru na dálnici D1. Skutek je zde toliko z hlediska právní kvalifikace, která je pro určení totožnosti skutku nerozhodná, s ohledem na rozdílnou formu zavinění, kterou lze žalobci v průběhu jeho jízdy prokázat, rozdělen na dvě skutkové části, mezi nimiž tvoří

z hlediska místa spáchání hranici exit č. 3 (Vestec), resp. 9,5. km pozemní komunikace R1, ve směru jízdy k dálnici D1, kde došlo k první kontrole, při které vyšel najevo první a ještě nedbalostní přestupek (dále jen „místo první kontroly“). Žalobce tedy není v prvoinstančním rozhodnutí sankcionován rozdílnou sankcí za jiné jednání, v jiné době, na jiném místě, provázené jiným novým následkem. Stále se jedná o skutkově totožné jednání se stejným následkem jako v případě příkazu, jímž bylo řízení zahájeno. Skutek je v prvoinstančním rozhodnutí rozdělen s ohledem na odlišnou prokazatelnou formu zavinění, nikoliv rozšířen. Na místě první kontroly tedy došlo k ukončení první dílčí části skutkového děje, v jehož rámci byl páčán nedbalostní přestupek dle ust. § 42 odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích mezi exitem č. 15 (Lochkov) a exitem č. 3 (Vestec)/místem první kontroly na zpoplatněné pozemní komunikaci R1 ve směru na dálnici D1 (dále jen „přestupek I.“). Mezi exitem č. 3 (Vestec)/místem první kontroly a exitem č. 82 (Jesenice) na zpoplatněné pozemní komunikaci R1 ve směru na dálnici D1 pak proběhla druhá dílčí část skutkového děje, v jehož rámci byl páčán prokazatelně již úmyslný přestupek. Obě tyto části skutkového děje (dílčí skutky) však tvořily jeden původní skutek, který byl definován v předmětu řízení v příkazu a který takto prošel kontinuálně celým správním řízením. Tento byl pouze z hlediska prokázané (prokazatelné) formy zavinění rozdělen ve výrokové části prvoinstančního rozhodnutí na dva přestupky, tedy v první polovině skutku (jednání) žalobce je prokazatelná pouze nedbalost, v jeho druhé polovině s ohledem na proběhlou kontrolu již úmysl. Nejednalo se tedy o situaci popsanou v žalobě, neboť dílčí skutky, kterými byly spáchány přestupky I. a II., nebyly skutky, které by již nebyly obsaženy v původním skutku popsaném v příkazu. Nejednalo se také o zásadní rozšíření nebo změnu předmětu řízení, který by mohl vést k procesní újmě žalobce. Obvinění žalobce se týkalo stále stejného protiprávního jednání (jízda bez úhrady časového poplatku po zpoplatněné pozemní komunikaci R1 ve vymezené době a místě) spojeného s nezměněným následkem. Jinými slovy, v dotčeném případě se jednalo fakticky i právně o jedno řízení o jednom skutku. Nelze dále odhlédnout od toho, že ve všech relevantních písemnostech nařízení všech ústních jednání, protokol o ústním jednání a usnesení celní úřad odkázal k předmětu řízení na úřední záznam policie a oznámení policie, jehož obsahy byly žalobci podrobně předestřeny v rámci odůvodnění příkazu, který mu byl řádně doručen. Co se týče informování žalobce o spojení řízení, pak podle subsidiárně užitého ustanovení § 140 odst. 4 správního řádu se usnesení, kterým je řízení spojeno, pouze poznamená do spisu, žádná povinnost informovat účastníka zde uvedena není. Absence vlastního usnesení o spojení řízení poznamenávaného do spisu pak sama o sobě nepředstavuje vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, jedná se totiž o „technické“ a deklaratorní, nedoručované rozhodnutí, které jen upravuje vedení procesu, nejsou jím ukládány žádné povinnosti účastníku řízení. Jedná se tedy o marginální vadu bez vlivu na zákonnost prvoinstančního rozhodnutí, jímž samým je formální spojení obou dílčích částí jednání žalobce ke společnému projednání osvědčeno dostatečně. V příkazu byl řádně vymezen jeho předmět, jehož součástí byl popis skutku, který posléze celní úřad jen v právní rovině kvalifikoval zvláště. Pokud tedy celní úřad v rámci shromažďování podkladů před vydáním prvoinstančního rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce spáchal jediné jednání (zahájeno příkazem) dvěma oddělenými skutkovými částmi, pak mu nic nebránilo v tom je formálně oddělit a k projednání formálně spojit. Z dostupné judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47, příp. rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98) pak vyplývá, že prvoinstanční řízení a odvolací řízení tvoří jeden celek a v případě, kdy je výroková část prvoinstančního rozhodnutí věcně správná, v souladu s právními předpisy, a odůvodnění má oporu ve skutkových zjištěních obsažených ve spise, odvolacímu orgánu nic nebrání v tom, aby úvahy orgánu I. stupně případně doplnil či zpřesnil. Tohoto postupu pak žalovaný využil a s ohledem na „banálnost“

dotčených přestupků jinak bezvadné odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí ve směru upřesnění místa spáchání, resp. místa a okamžiku oddělující přestupky I. a II. jen doplnil a argumentačně rozvinul. Délka užití zpoplatněné komunikace je irelevantní, nadto je nerozhodné, v jakém konkrétním úseku byla tato komunikace neoprávněně užitá. U tohoto druhu přestupku není ve skutkové větě výroku sankčního rozhodnutí podstatné naprosto přesné vymezení délky užití zpoplatněné komunikace, jejíž podstatná část stejně nikdy zjištěna nebude (hlídka spatří jen jednorázové užití v konkrétním místě, vozidlo zastaví a takto zjištěný přestupek je následně řešen). Limit takového dostatečně přesného a určitého vymezení představuje jen potenciální zaměnitelnost jednání pachatele přestupku s přestupkem jiným – tedy musí být skutek či skutky dostatečně identifikovány odpovídajícím místem užití či úsekem užití zpoplatněné komunikace tak, aby nebyly zaměnitelné se skutky jinými. Tomuto pravidlu celní úřad v prvoinstančním rozhodnutí dostatečně dostál, když nezaměnitelně identifikoval dva na sebe navazující úseky zpoplatněné pozemní komunikace R1, které žalobce svým vozidlem k jízdě užil. Proto vůbec nezáleží na tom, jestli jsou dotčené skutky v posuzovaném případě označeny přímo úseky vymezenými příslušnými exity ze zpoplatněné komunikace, tedy vč. několikasetmetrových „zbytků“ úseků od místa kontrol do místa nejbližšího sjezdu, kde je z povahy věci (kontroly příslušníků Policie ČR) vyloučena protiprávnost, neboť jde o zanedbatelné úseky užití zpoplatněné komunikace s nulovým dopadem samotné délky jejího užití do výše uložené sankce, které by zcela srovnatelně mohly být ve výroku prvoinstančního rozhodnutí označeny jen místy předmětných kontrol (tj. skutek byl spáchán jízdou po zpoplatněné komunikaci na 9,5. km R1 a na 2. km R1).

Soud nejprve pro přehlednost stručně popisuje chronologicky jízdu žalobce tak, jak vyplývá z předloženého správního spisu: Exit 15-Lochkov, první kontrola na 9,5 km v 00:10, průjezd Cholupickým tunelem, minutí sjezdu Exit 10-Zbraslav, minutí sjezdu Exit 3-Vestec, druhá kontrola na 2. km R1.

Dále soud stručně rekapituluje vymezení skutku v jednotlivých písemnostech celního úřadu:

V příkazu byl žalobce shledán vinným ze spáchání jednoho skutku, a to jízdy od Exit 15-Lochkov až Exit 82-Jesenice, přičemž v odůvodnění je uvedeno, že tento přestupek byl spáchán ve formě nepřímého úmyslu.

V každém oznámení o nařízení ústního jednání bylo uvedeno obvinění žalobce ze spáchání pouze jednoho skutku, a to jízdy od Exit 15-Lochkov až Exit 82-Jesenice.

V rozhodnutí celního úřadu byl žalobce shledán vinným ze spáchání dvou skutků, a to jízdy Exit 15-Lochkov až Exit 3-Vestec ve formě nedbalosti nevědomé a dále jízdy Exit 3-Vestec až Exit 82-Jesenice.

Sám žalobce přiznává v žalobě v bodech 19 až 22, že správně měla být jeho jízda kvalifikována jako dva přestupky, a to jízda v úseku Exit 15 - Lochkov až 9,5 km a dále jízda v úseku Exit 10-Zbraslav až Exit 82-Jesenice.

Soud v námitce nesprávného vymezení místa spáchání přestupků přisvědčuje žalobci. Je evidentní, že předmětem prvního přestupku byla jízda pouze do prvního zastavení žalobcova vozidla a že žalobce jel od tohoto prvního místa kontroly, tj. 9,5 km do prvního možného sjezdu ze zpoplatněné komunikace, tedy Exitu 10 - Zbraslav se svolením policejní hlídky. Jeho jednání po prvním zastavení do prvního možného sjezdu tedy bylo dovolené, v tomto úseku jízdy tak chybí znak protiprávnosti a nejde o přestupek, a proto nemůže být obsažen ve výroku rozhodnutí celního úřadu. Není správná argumentace žalovaného,

že je irelevantní označení délky jízdy ve výroku. Pouze výrok rozhodnutí nabývá právní moci a musí přesně popisovat skutek. Samozřejmě by postačilo uvést ve výroku pouze místo zastavení vozidla. Pokud se správní orgán rozhodne uvést délku jízdy, když v části chybí znak protiprávnosti, (a to i přestože nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky), musí ji uvést precizně. Soud má z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí celního úřadu za nezákonné.

Z výše uvedeného je patrné, že jednání žalobce bylo z hlediska trestnosti přerušeno. Žalobce tak spáchal dva přestupky, a to jízdu Exit 15 - Lochkov až 9,5 km ve formě nedbalosti a dále Exit 10 - Zbraslav až místo druhého zastavení ve formě úmyslu. Celní úřad sice v příkazu vymezil žalobcovo jednání jako jeden skutek, v rozhodnutí však uvedl dva skutky. Správně mělo být toto vymezení uvedeno již v příkazu, kterým bylo zahájeno řízení a poprvé popsáno jeho jednání. Otázkou však je, zda jde o takovou vadu, která má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Mezi skutkem vymezeným v oznámení o zahájení sankčního správního řízení a popisem skutku v konečném rozhodnutí ve věci, musí existovat alespoň v podstatných rysech soulad. Nejvyšší správní soud to vyjádřil v rozsudku ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009 - 149, tak, že *„mezi vymezením skutku, pro který je zahajováno sankční správní řízení, a popisem tohoto skutku v následném meritorním rozhodnutí nemusí existovat naprostá shoda, neboť v průběhu řízení mohou některé dílčí skutečnosti teprve vyplynout najevo či může jinak dojít ke korektuře původních skutkových předpokladů. Pokud však je v průběhu řízení zjištěn určitý aspekt jednání, který „obviněnému“ dosud nebyl vytýkán, a vede-li toto nové dílčí skutkové zjištění k rozšíření právní kvalifikace postihovaného jednání, je nutno před vydáním rozhodnutí přistoupit k „rozšíření obvinění“.*

Z toho vyplývají dva závěry: 1. skutek musí být v oznámení o zahájení řízení definován natolik určitě, aby bylo obviněnému zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, aby se mohl účinně hájit; 2. mezi skutkem vymezeným v oznámení o zahájení řízení a skutkem vymezeným v rozhodnutí nemusí být naprostá shoda, neboť řízení před správním orgánem slouží právě k „ustálení“ jak skutkového vymezení, tak právní kvalifikace.

Dle soudu v nyní řešeném případě bylo v příkazu jednání žalobce dostatečně určitě označeno. Žalobce věděl, že celní úřad považuje v příkazu za předmět řízení jízdu „celou“. Nic více předmětem celého řízení nebylo. To, že jde ve skutečnosti o dva skutky (jak nakonec k tomu dospěl celní úřad ve svém rozhodnutí), žalobci žádnou újmu nepřineslo. Sankce byla v příkazu i v rozhodnutí celního úřadu stejná (3.000,- Kč). Žalobce se v průběhu správního řízení na prvním i druhém stupni zcela jistě mohl hájit, toho však nevyužil a argumenty v souladu s tradiční taktikou žalobcova zástupce přestřel až v žalobě. Soud tedy v části námitky směřující do rozdílného počtu skutků žalobci nepřisvědčil.

S ohledem na to, že soudem shora vypořádaná žalobcova námitka o nepřesném vymezení místa spáchání přestupků sama o sobě postačuje ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí celního úřadu, nezabýval se soud již ostatními žalobními námitkami.

Z důvodů výše vyložených má soud rozhodnutí žalovaného za nezákonné a žalobu za důvodnou. Proto rozhodnutí žalovaného zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému dle § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení. Soud přistoupil i ke zrušení rozhodnutí celního úřadu dle § 78 odst. 3 s. ř. s., neboť zrušovací důvod, tj. nesprávné vymezení místa spáchání přestupků ve výroku rozhodnutí, se vztahuje i na něj. Správní orgán je v dalším řízení dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným soudem.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů v celkové výši 11.228,- Kč. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále odměnu zástupce žalobce. Mimosmluvní odměna odpovídá dvěma úkonům právní služby po 3.100,- Kč (převzetí zastoupení, sepsí žaloby) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tj. 6.200,- Kč, k čemuž je třeba přičíst dvakrát režijní paušál po 300,- Kč (tj. 600,- Kč) za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu (tj. celkem 6.800,- Kč), to vše dále navýšeno o 21 % DPH ve výši 1.428,- Kč (tj. 8.228,- Kč). Celkovou částku 11.228,- Kč je žalovaný povinen žalobci zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li soudní poplatek zaplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 26. června 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová